

Εφημερίδα : «Η Βραδυνή»

Κριτική θεάτρου : Μαρίκα Θωμαδάκη

Θέατρο «Βρετάνια»

Λάκη Λαζόπουλου : «Που πάει αυτό το λεωφορείο;»

Σκηνοθεσία-φωτισμοί: Λάκης Λαζόπουλος

Σκηνικά-κοστούμια: Γιώργος Ασημακόπουλος

Χορογραφία: Κων/νος Ρήγας

Μουσική: Γιάννης Χριστουδουλόπουλος

Ερμηνεύουν: Λάκης Λαζόπουλος, Τάσος Παλαντζίδης.

Συμμετέχουν: Ρένα Βαμβακοπούλου, Χρήστος Γεωργαλής, Ιωάννα Γιαννικοπούλου, Πάρης Γκαδόλος, Βάγια Καλαντζή, Μαρία Μπαγανά Βασίλης Μπαξεβάνης, Αθανάσιος Σκλάβος, Άννα Σωτηρούδη, Πετρούλα Χρήστου.

Με τον γνωστό αιχμηρό καυστικό του λόγο, ο Λάκης Λαζόπουλος αναρωτιέται μαζί με το κοινό, «Που πάει αυτό το Λεωφορείο;» που είναι και ο τίτλος της φετινής του σκηνικής δημιουργίας. Στο θέατρο «Βρετάνια», συνεχίζοντας την περσινή του επιτυχία, ο χαρισματικός μας κωμικός συγγραφέας και ερμηνευτής στήνει μια ολοκληρωμένη και άκρως επίκαιρη κοινωνικοπολιτικά παράσταση από την οποία αναδύονται μεγάλες αλήθειες της καθημερινότητας αλλά και ένας άκρατος σκεπτικισμός, που αποτελεί, κατά τη γνώμη μου, θεμελιώδες συστατικό της συγγραφικής του ιδιοσυγκρασίας. Ο Λάκης Λαζόπουλος 'χτίζει' πάνω στην θεμέλιο λίθο του σκεπτικισμού του ένα οικοδόμημα αναφορών και θυμικής ύλης, τα οποία διαχειρίζεται με συνέπεια και κυρίως με μέτρο. Ο απλός θεατής, αναγνωρίζοντας συνειδησιακές σταθερές και ομόλογες δομές στον σατιρικό λόγο του Λάκη Λαζόπουλου, προστατευμένος δε από το γεγονός ότι βρίσκεται στο θέατρο, αφήνεται χαλαρός να πει όλο το ποτήρι μέχρι δακρύων και να εξέλθει, δια της καθαρτικής διαδικασίας του ξεσπάσματος, στο φως, που τακτοποιεί (έτσι νομίζει) το έκκεντρο περιστατικό, όπως του το δείχνει ο συγγραφέας.

Εντούτοις, ο Λάκης Λαζόπουλος, ευφυής μέχρις απελπισίας, όπως όλες οι χαρακτηριστικές φωνές του κωμικού είδους, από τον Αριστοφάνη και τον Μένανδρο μέχρι τον Μολιέρο και τους μεγάλους κωμωδιογράφους της νεώτερης Ελλάδας, στήνει μια υπόγεια παγίδα στον θεατή κάνοντάς τον ακριβώς κοινών της κεντρικής ιδέας ενός ατελείωτου και συνάμα μισοτελειωμένου δημιουργήματος : Ο λόγος του κ. Λαζόπουλου ελλειπτικός με δόσεις μοιάζει με το τραγούδι των σειρήνων στο οποίο αντικατοπτρίζονται η αλήθεια μαζί με τα πολυδυναμικά της είδωλα: Το γλαφυρό ευφυολόγημα του κειμενογράφου, και στην φετινή του δουλειά σηματοδοτεί σύστημα σταθερών, το οποίο υπάρχει σε ρευστό πλαίσιο, όντας οξύμωρο σχήμα της υπαρκτικής εντελέχειας του Έλληνα. Εδώ έγκειται το τεράστιο ενδιαφέρον του θεαματικού/δραματικού (δρω) λόγου του Λάκη Λαζόπουλου, στο γεγονός δηλαδή ότι ο καλλιτέχνης κατορθώνει, μέσα από τις παραστάσεις του, να προβάλλει την καθημερινότητα στην ελεεινή της έκφανση δείχνοντας εκ παραλλήλου το υπόβαθρο της υπερβατικής ουσίας των εκδηλώσεών της: Αυτό που σώζει τα ιερά και τα όσια του Έλληνα, μαζί με τα λερωμένα και τ' άπλυτα του, είναι αυτός ο διάχυτος σουρεαλισμός, τον οποίο βιώνει σε καθημερινή βάση. Μέσα από χαρακτηριστικές σιλουέτες που κατοικοεδρεύουν σε χώρους στιγματισμένους από ανοχές, ενοχές, αμαρτήματα, εωσφορισμό, αγνότητα και αγαθοσύνη, η σουρεαλιστική υπόσταση ενός ολόκληρου Μαλακού Λαού δεν σταματά να προκαλεί τον κλαυσίγελο και την διαρκή αναμονή ενός αναπάντεχου, που βρίσκεται ανά πάσα στιγμή ante portas.

Στην παράσταση του «Βρετάνια» το Λεωφορείο, δεσπόζον αντικείμενο της πολύ καλής σκηνογραφίας του Γιώργου Ασημακόπουλου, πηγαίνει όπου θέλει,

δηλαδή όπου γουστάρει αρκεί να το παρακολουθήσεις ευσύνοπτα τόσο στην ακαταμάχητη στατικότητα του όσο και στην τρελή κούρσα θανάτου, που βιώνει ως εξανθρωπισμένο πραγμασιδές αίτιο. Βρήκα τον Λάκη Λαζόπουλο φέτος πολύ πιο δαιμόνια πικρό από άλλες χρονιές και διέκρινα στο κοινό του, μέσα από τα τρανταχτά γέλια των θεατών, μια σαρκαστική γκριμάτσα να αιωρείται με προορισμό τα ‘δίχτυα του αντιπάλου’, αλλά που, ξαφνικά, αλλάζει ρότα και βρίσκει τον εαυτό του: Ένα θεαματικότατο αυτογκόλ. Ο Λάκης Λαζόπουλος μοιάζει πολύ πιο μπλαζέ από ποτέ. Ίσως βαρέθηκε τα γκάζια στο φουλ, μηδενίζοντας και ξαναρχίζοντας μια ζωή, που τώρα πια παίρνει ‘στα χέρια το τιμόνι’:

«Που πάει αυτό, που πάει αυτό το λεωφορείο

Σε ποιο σταθμό, σε ποια ζωή, σε ποιο αντίο»

Είναι οι στίχοι που ακούγονται στην παράσταση του «Βρετάνια». Οι στίχοι αυτοί σε ιδιότυπη μελοποίηση από τον Γιάννη Χριστοδουλόπουλο επικυρώνουν ενδεχομένως την βαθύτατη επίγνωση με συνακόλουθο μια βαθιά -γλυκιά ίσως- πίκρα για τους πολλούς σταθμούς, για τα πολλά ‘αντίο’.

Οπωσδήποτε, ο σκηνικός λόγος της κριτικής του Λάκη Λαζόπουλου κάθε άλλο παρά μελαγχολεί το κοινό που παρακολουθεί συμμετέχοντας, μπορούμε να πούμε, στην ζωή του Λεωφορείου χάρη στους φωτισμούς, μεταφορικούς και πραγματικούς, του δημιουργού του, απολαμβάνοντας εξάλλου, εκτός από την σχολιαστική ερμηνεία του ίδιου του Λάκη Λαζόπουλου, την εξαιρετική από πάσης απόψεως υποκριτική δεινότητα του Τάσου Παλαντζίδη. Ο ηθοποιός αυτός συγκινεί ακόμα και όταν σε κάνει να γελάς αχαλίνωτα, καθώς χορεύει με τις κόρες των ματιών του και με τις ρυτίδες του φυσικού του προσώπειου. Εξάλλου, οι δύο πρωταγωνιστές της παράστασης, πλαισιωμένοι από ένα τσούρμο νεαρών κοριτσιών και αγοριών, δημιουργούν ευθύγραμμο σχήμα, σε παράδοση αλλά κατανοητή σχάση, η οποία οδηγεί κάποια στιγμή σε πόλωση. Ποιος είναι ο καλός και ποιος ο κακός, αυτό το κρίνουν οι συνθήκες που ωριμάζουν τη ζωή και τα ήθη. Φεύγοντας από το θέατρο, ο θεατής έχει ένα πράγμα εμπεδώσει, ότι το νόμισμα δεν έχει δύο όψεις...

Δημοσίευση: 10/2/2005